

— «Ω! όχι, τόσο καλὰ ἀκόμη ὥστε νὰ σκεφθῇτε περὶ ἀναχωρήσεως».

Ἐλαφρόν ἐρύθημα ἐχρωμάτισε πρὸς στιγμὴν τὴν ὠχρὰν ὄψιν τοῦ Ἀξέλ.

— «Οχι μόνον ξενίζεσθε παρ' ἡμῖν, ἐπανελάθεν ἡ Λιέδα, ἀλλ' εἰσθε τρόπον τινὰ καὶ δεσμώτης μας — τί σημαίνει ἐὰν φθάσητε εἰς τὸν μεμακρυσμένον ἐκεῖνον τόπον ὁλτῶ ἡμέρας, ἐνωρίτερον ἢ ἀργότερον; Πῶς, τόσον νέον, τόσον λεπτῆς κράσεως, ὡς μοὶ φαίνεσθε, σὰς ἀφῆκαν ν' ἀναχωρήσητε περὶ διὰ τόσον μακρυνὸν ταξείδιον;

— Τοῦτο εἶνε ἀπλῶστατον, ἀπεκρίθη ὁ Ἀξέλ, διὰ φωνῆς συγκεκινημένης, οὐδένα πλέον εἶχον ἵνα μ' ἐμποδίσῃ.

— Πῶς τοῦτο! — Θέλετε νὰ ἐμπιστευθῇτε εἰς ἐμὲ τὰς λύπας σας; διότι, ὡς μαντεύω, πολλαὶ τοιαῦται σὰς κυριεύουσιν. Εἰπέτε μοι πῶς ἐμείνατε μόνος;

— Τὸ θέλετε; Σὰς ὑπακούω. Διμερόμενος, ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ, εἰς μικράν τινα οἰκίαν ἐν Χόφ-ἡ μήτηρ μου, ὑποστάσα μεγάλας λύπας, ἦτο ἀσθενὴς καὶ ἀπὸ τινος χρόνου δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν κλίνην τῆς. Νύκτα τινὰ ἤναψε πυρκαϊὰ εἰς τὴν γειτονικὴν ἐπαυλιν· ἐγείρομαι, λαμβάνω τὴν μητέρα μου τετυλιγμένην ἐντὸς τῶν ἐκπασμάτων τῆς, τὴν σύρω ἔξω τῆς οἰκίας, κομίζων αὐτὴν ἐπὶ τῶν βραχιόνων μου... ὁ κίνδυνος μοὶ παρέσχε δυνάμεις.

» Ἐπορεύθην ὅσον ἡδυνήθην μακρότερον. Ἐξηνητλημένος, τὴν ἀφῆκα εἰς τὸ κατώφλιον μιᾶς καλύβης φωτιζομένης ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς. «Ἀξέλ, μοὶ εἶπεν, Ἀξέλ, μὴ προχωρῆς πλέον, θέλω νὰ σοὶ ὁμιλήσω· θὰ εὕρῃς τὰ ἐγγράφα ἐντὸς τοῦ σακκιδίου, μαζὺ μὲ ὀλίγα χρήματα.» Καὶ μοὶ ἔδειξε ταινίαν τινὰ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῆς. «Θ' ἀναχωρήσης, θὰ μεταβῇς εἰς Λαπωνίαν, γνωρίζεις ποῦ μένει ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρός σου... Δὲν θ' ἀναγνώσης τὰ ἐγγράφα προτοῦ τὰ ἐγχειρίσης εἰς ἐκεῖνον. Ὁ Θεὸς βοηθός σου, τέκνον μου... χαίρει.»

Ἡ κεφαλὴ τῆς, ἣν ἐκράτουν ὑψωμένην, κατέπεσεν ἄψυχος ἐπὶ τοῦ βραχιόνός μου ἡ μήτηρ μου ἦτο νεκρά.

Ὁ Ἀξέλ ἐσιώπησε.

— Πτωχὸν παιδίον! ἐπιθύρυσεν ἡ Λιέδα.

— Ἔχετε μεγάλην καρδίαν, εἶπεν ὁ Ἀξέλ, ὕψων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς Λιέδας.

Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἑρρίκος.

Διὰ πρώτου βλέμματος εἶδε τοὺς κυανεὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἀξέλ προσηλωμένους ἐπὶ τῶν μαύρων ὀφθαλμῶν τῆς νύμφης του· εἶδε τὴν Λιέδαν συγκεκινημένην, εἶδεν, ἅμα τῇ εἰσόδῳ του, αἰφνιδίων ἐρύθημα καλύψαν τὴν μορφήν τοῦ νεανίου, ὅστις ἡγέρθη τοῦ καθίσματός του.

— Ἀ! ἦσθε ἐδῶ, νεανία μου, εἶπε διὰ τόνου δυσμενοῦς καὶ τραχέος· σὰς περιμένουν εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ τὸ πρόγευμα.

Ὁ Ἀξέλ, οὐτινος ἡ ἐρυθρότης ἐγένετο ζωηρότερα ἐχαιρέτησε τὴν Λιέδαν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Πιστεύω, εἶπεν ἡ Λιέδα ζωηρῶς ἀπατεινομένη πρὸς τὸν Ἀξέλ, ὅτι εἰσῆκουσαν τὰς διαταγὰς μου καὶ ὅτι σὰς περιποιούνται χωριστά.

— Ναί, δεσποινίς, καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

Ὅτε ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη, ἡ Λιέδα στραφεῖσα πρὸς τὸν μνηστῆρά της:

— Πῶς ὠμιλήτατε ἀποτόμως πρὸς αὐτὸν τὸν νέον, τῷ εἶπεν· ἠθελήσατε νὰ τὸν ταπεινώσητε διατί;

— Δὲν μοὶ ἀρέσκει.

— Τοῦτο εἶνε κακόν· μοὶ διηγεῖτο πῶς εἶχε χάσει τὴν μητέρα του καὶ πῶς...

— Τί μὰς ἐνδιαφέρουν τὰ συμβεβηκότα αὐτοῦ τοῦ τιχοδιώκτου, καὶ πῶς μένει ἐδῶ ἐπὶ ὁλτῶ καὶ πλέον ἡμέρας;

— Ἀλλ' αὐτὸς μόλις δύναται νὰ συγκρατηθῇ... Σὰς ὑπέθετον ἀγαθόν.

— Ἀπατάσθε, Λιέδα· ὑπάρχουσι στιγμὰὶ καθ' αὖς δὲν εἶμαι ποσῶς τοιοῦτος.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

ΤΕΛΩΝΗΣ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ

Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς στηλιτεύει τοὺς ἀλαζόνας. Ἀλλὰ ποῖαν ἄρὰ γε ἀλαζονίαν καυτηριάζει ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Φαρισαίου;

Οὗτος ἱππεύων λαμπρὸν ἵππον νομίζει ὅτι εἶναι κατὰ τι, ὅτι μετέχει τῆς ἀρετῆς τοῦ ἵππου. Ἀλαζονεύεται ἐπὶ τῷ ἵππῳ. Εἶναι ἀλαζών. Ἀλλ' ὁ Ἰ. Χριστὸς οὐδὲ βλέπει ἕνα ἡλίθιον· κρίνει αὐτὸν ἀνάξιον τῆς ἐπιτιμῆσεώς του.

Ὁ ἄλλος ἐκεῖνος, περιβεβλημένος πολύτιμα ἐνδύματα ἐποχεῖται ἐπὶ πολυτελοῦς ἀμάξης· γαυριᾷ ὡς βλάξ· ἀλλ' εἶναι ἀνίκχνος νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Δὲν ὑπαινίττεται οὐδ' αὐτὸν διὰ τοῦ Φαρισαίου.

Τρίτους τίς ἔχων χρήματα ἐκ πηγῶν λίαν ὑπέπτων ὑπεραίρει διὰ τὰ πλούτη του, περιφρονεῖ τοὺς ἄλλους, ὧν οἱ πλεῖστοι εἶναι μυριάκις κρεῖττονες καὶ ἀνώτεροι αὐτοῦ. Ἀλλ' ἄς μὴ νομίζῃ ὅτι ἐγγινεν ἀξίος τῆς ἐπιτιμῆσεως τοῦ Ἰ. Χριστοῦ· τοῦτο θὰ ἦτο μεγάλη δι' αὐτὸν τιμή. Τὸν μικρὸν τοῦτον ἀλαζόνα περιφρονοῦσι τόσοι καὶ τόσοι, ὅτινες τιμῶσι τὸν θεῖον διδάσκαλον. Ὁ Ναζωραῖος δὲν βλέπει ἕνα νάνον.

Ἐκεῖνος ὁ ἄλλος ἔχει τὴν ὀφρὺν ἐπηρμένην διὰ τὴν σοφίαν του, ἣν μόνος αὐτὸς ὑπερτιμᾷ, ἐνῶ τὴν μηδαιμινότητά του ὁμολογοῦσι πρῶτοι ἐκεῖνοι, εἰς οὓς χρεωστέϊ τὴν θέσιν του. Ἀλλ' ἄς μὴ ἀνησυχῇ· ὑπὸ τὸν Φαρισαῖον δὲν ὑπονοεῖ ὁ θεάνθρωπος τὸ ὑψηλὸν ἔτομόν του.

Τίς λοιπὸν εἶναι ὁ Φαρισαῖος; Μήπως εἶναι ἐκεῖνος ὁ σοφῶν διὰ τοῦ πλήθους τῶν ἀμαρτωλῶν βλοσυρὸς ὡς ἅγιος, ἐνῶ τὸ πλήθος γινώσκει ἐν λεπτο-

μερείᾳ τὰς κακίας αὐτοῦ, τὰς μοχθηρίας, τὰς κα-
ταχρηστικότητας, τὰς μικροραδιουργίας, τὰς ῥηθιᾶς
δολοφονίας; Ὁχι, ὅχι· δὲν εἶναι οὐδ' αὐτός, οὐ-
τος εἶναι μὲν πλέον ἢ Φαρισαῖος· ἀλλ' ὁ Ἰ. Χριστὸς
δὲν ἔλαβεν αὐτόν, ἵνα τὸν θέσῃ ἀντιμέτωπον τοῦ
ταπεινοῦ, τοῦ εὐσυνειδήτου Τελώνου. Δὲν ἦτο ἄξιος
τοσαύτης τιμῆς.

Ἡξεύρετε τίς εἶναι ὁ ἀληθὴς Φαρισαῖος; Εἶναι
ἐκεῖνος ὁ μεγαλόσχημος ἐνάρετος, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος
ἀληθῶς νηστεύει δις τῆς ἐβδομάδος, ὁ ὁποῖος τῷ
ἔντι ἀποδεκατοῦ τὰ ὑπάρχοντά του· ὁ ὁποῖος ὁμῶς
—ἀκούσατε!—ἔχει τὴν ἀλαζονίαν, τὴν ἀπανθρω-
πίαν, τὴν ἀθεοφροσίαν νὰ στρέφῃ τὸν μικρὸν ὀφθαλ-
μόν του πρὸς τὸν ἀμαρτωλὸν τελώνην, καὶ ἐνώπιον
τοῦ ἐτάρχοντος καρδίας καὶ νεφροῦς
νὰ ξεστομίῃ. «Οὐκ εἰμὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης!»

Κρίμα εἰς ὅλας τὰς ἀρετάς του, κρίμα εἰς τὰς
ἐλεημοσύνας του, κρίμα εἰς τὴν δῆθεν δικαιοσύνην
του, κρίμα εἰς τὴν σωφροσύνην του! Ἐτόλμησεν ὁ
ἄθλιος βλέπων τὸν ἀδελφόν του συντετριμμένον, νὰ
ξεστομίῃ. «Ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμὶ
ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἡ καὶ ὡς οὗτος ὁ
τελώνης!»

Περὶ τούτου ὁ ἀκαμπτος, ὁ ἀσπονδος τῆς ἀλα-
ζονίας ἐχθρὸς Ἰησοῦς εἶπεν «Ἀμήν, λέγω ὑμῖν·
ἐκεῖνος ὁ ἀμαρτωλὸς τελώνης ὁ μὴδὲν κατακρίνας
εἰμὴ ἑαυτὸν, κατέβη δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον
αὐτοῦ. Ὁ δὲ δίκαιος, ὁ νηστεύων, ὁ δίδων εἰς ἐ-
λεημοσύνας τὸ δέκατον τῶν εἰσοδημάτων του, ὁ μὴ-
δὲν ἀδικῶν, ἀπῆλθε κατακεκριμένος· διότι κατέ-
κρινε τὸν ἀμαρτωλὸν ἀδελφόν του.

Ὁ ἔχων ὅτα ἀκούει ἀκούετω.

Βλ. Σκορδέλης

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Calentura. — Διὰ τῆς λέξεως ταύτης οἱ
Ἰσπανοὶ διακρίνουσι τὴν παραφροσύνην ἥτις γεννᾶ-
ται ἐκ τοῦ σφοδρῶτατος ἡλιασμοῦ ἢ τῆς ἡλιασέως,
διότι περὶ αὐτῆς ὁ λόγος, ἀφοῦ πρὸ μικροῦ καὶ νῦν
ἔτι πολλὰ ἠρίθμησε δυστυχῶς κ' ἐν Ἑλλάδι θύ-
ματα. Ἐπέρχεται δὲ ἡ *Calentura*, ὅταν ὁ καύσων
εἴναι τόσῳ ὑπερβολικὸς, ὥστε προσβάλλει καὶ τοὺς
ἐν τῇ σκιᾷ ἱσταμένους ὁ ἡλιασμός, καὶ προδηλοῦ-
ται δι' ἀσφυξίας, ἰλίγγου, καὶ εἰδους τινος ἀνα-
βρασμοῦ τοῦ ὁργανισμοῦ ὥσπν νὰ ἐτήκετο ὁ μυελὸς
ἐντὸς τῆς κεφαλῆς! Ὡχρὶά τότε τὸ πρόσωπον, κυ-
νοῦνται τὰ χεῖλη καὶ ἡ διάνοια σαλεύει προκαγγέλ-
λουσα τὸν θάνατον, ὅστις καμμίαν φορὰν ἐπέρχεται
ταχύτατος καὶ ἀπόνως, συχνότερον δὲ εἰς τοὺς μὴ
ιδρώνοντας ἢ εἰς τοὺς ιδρώνοντας!

Ἰδοὺ τ' ἀποτελεσματῆς ἐκτάκτου θερμότητος—
τῆς θερμότητος ἥτις διαλύει τῆς φύσεως τὸν λή-
θαρον διὰ τῶν πρώτων πνοῶν τῆς ἀνοίξεως καὶ
ζωογοεῖ τ' ἄνθη εἰς τὸ πᾶν—τῆς θερμότητος ἥτις

φονεῖ, ἀμα ὡς ὑπερβῇ ἀνεκτόν τι ὄριον! Αὐτὰ τὰ
φοβερά ἀποτελέσματα μετριάζονται διὰ τῆς ἐξα-
τμίσεως τοῦ ἰδρώτος μας, διότι ἡ ἐξάτμισις ἀφαι-
ρεῖ θερμότητα ὡς πᾶς τις πείθεται ἀφοῦ κινήσῃ εἰς
τὸν ἀέρα βράχυσαν δι' ὕδατος τὴν χεῖρα, ἢ ριπί-
διον πρὸ ἰδρῶτος προσώπου. Διὰ τοῦτο καὶ κρυ-
ώνομεν ἐκτιθέμενοι εἰς τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος ὅταν
εἴμεθα ἰδρωμένοι. Ἀλλ' ὅταν ἡ τοιαύτη ἐξάτμι-
σις τοῦ σώματος δὲν ἀρκεῖ ὅπως ἀντιπαλαίσῃ κατὰ
τοῦ περιβάλλοντος καύσωνος, ἐπέρχονται τὰ φαινό-
μενα τοῦ ἡλιασμοῦ, ἅτινα διεσθύνονται κυρίως κατὰ
τῆς κεφαλῆς, ἣν καὶ πρὸ πάντων πρέπει νὰ ὑπε-
ρασπίζωμεν κατὰ τῶν φλεγουσῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Ἀλεξήλια λοιπὸν ὅλοι, ἐλαφρά, λευκά, ὑπερρα-
μένα διὰ πρασίνου ὑφάσματος ὅπερ συμφέρει καὶ τῇ
υγείᾳ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλεξήλια πρῶτον πρέπει νὰ
μεταχειριζώμεθα ὡς ὅπλα κατὰ τοῦ ἡλιασμοῦ, ὅσον
καὶ ἂν ἡ κιβδηλοεγγύεια θέλῃ αὐτὰ παρ' ἡμῖν,
τῶν πλουσιῶν μόνον προνόμοια! Ἐπειτα ὁ πῖλος,
ἔστω καὶ αὐτὸς ἐλαφρὸς, λευκός, πλατύχειλος, καὶ
ἀχύρινος, καλλίτερον μάλιστα πέταστος ἐκ τῶν κοι-
νοτέρων, στοιχίζων ὀλιγώτερον καὶ προφυλάσσων
περισσότερον. Ἐκεῖνοι οἱ πῖλοι μὲ τὰς μικρὰς δι-
κτυοφράκτους ὅπας, οἱ ἀκριδοπωλούμενοι ὡς ἀερί-
ζοντες τὴν κεφαλὴν, εἶνε πολὺ ἀμφιδόλου ἀποτε-
λεσματικότητος. Ἐπειτα καὶ τὰ ἐνδύματα πρέπει
νὰ ὦσι λευκὰ κ' ἐλαφρά, καὶ ἡ φανέλλα — χρησι-
μοτάτη ἰδίως διὰ τοὺς ιδρώνοντας — λεπτοτάτη,
ἔστω καὶ ἂν δὲν ἦ κανονικὴ (*normal*) ὡς ἡ
ἐμπορικὴ ἀγυρτεία κατονομάζει εἶδος τι τοιούτων
ἐφευρεθὲν τάχα ὑπὸ Γερμανοῦ τινος καθηγητοῦ, ἀρ-
κεῖ μόνον γὰρ ἡ μαλλίνη κατὰ προτίμησιν. Τέλος τὰ
θαλάσσια λουτρά καὶ ἡ διαμονὴ ἐν ἐναέρῳ τόπῳ
εἰς τὰ μαλλὸν ὁρσιστικὰ μέσα τοῦ ὁργανισμοῦ κ'
ἐπομένως τὰ σώζοντα ἀπὸ τοῦ ἡλιασμοῦ. Ἀλλ' ἐξο-
χὴν ὅλοι δὲν δύνανται ν' ἀπολαύσωσι πάντοτε, καὶ
δὴ τὰ θαλάσσια λουτρά, εὐπρόσιτα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον εἰς ὅλους, ἀπομένουσι τὸ κυρίως συμφέρον κατὰ
τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος μέσον· προσθέτω λοιπὸν
καὶ περὶ αὐτῶν δύο λέξεις, μὴ εἰσερχόμενος, ἐννο-
εῖται, εἰς λεπτομερείας ἱατρικὰς, διότι οὔτε ἱατρός
εἶμαι, οὔτε αἱ σημειώσεις αὐταὶ ὥδε ἐπιτρέπεται
νὰ ὦσιν ἄλλο τι ἢ γνώσεις πρακτικαὶ ἅς πᾶς τις
πρέπει νὰ ἔχῃ.

Τὰ θαλάσσια λουτρά. — Ἰαίνουσι τὴν υγίειαν τῶν
ἀσθενῶν — ἐννοεῖται ὅχι ὅλων — καὶ αὐξάνουσι τὴν
τῶν υγιειῶν. Τίνων ἀσθενῶν τὴν υγίειαν ὠφελοῦν,
θὰ σὰς τὸ εἶπωσιν ἐν ἀνάγκῃ — εἰς ἣν εὐχομαι νὰ
μὴ εὐρεθῇτε — οἱ ἱστροί. Ὅτι δὲ αὐξάνουσι τὴν τῶν
υγιειῶν, οὐδεὶς ἀμφιβάλλει, ἀφοῦ αὐτὰ εἶνε καθαρύ-
της, γυμναστικῆς, ἐλευθερίας, ἀνεσις, ἀήρ καθαρὸς,
ἰώδιον. Ἀλλ' ἵνα ὑπάρξωσι πάντα ταῦτα, ἀνάγκη
πάντως τὸ λουτρὸν νὰ γίνηται ἐν παραλίᾳ ἀμμόδει
ἢ χαλικώδει, μακρὰν τῶν πόλεων, ὅπου τὸ ὕδωρ εἶνε
διαυγὲς καὶ ὁ ἀήρ καθαρὸς. Ἐν τοιαύτῃ τοποθε-
σίᾳ, πρέπει νὰ καταδυώμεθα διὰ μιᾶς εἰς τὴν θά-
λασσαν, ἀφοῦ ξειδρώσωμεν, μὴ ἐκτεθειμένοι εἰς